

Scénář - Miloslava Knobová

„No hrůza! Já jsem se bála, oni mě taky chodili strašit. Když jsem chodila do školy, oni chodili z hospody a ťukali mi na okno. A se sekyrou jsem spala. Ach jéžíš.“

Miloslava Knobová, rozená Císařová, adoptovaná Linková, se narodila roku 1936 jako nemanželské dítě. Žila na statku v Kotelsku se strýcem Františkem Císařem a matkou Amálií Císařovou. Ve třinácti letech zůstala řízením osudu v celém hospodářství sama. Neměla na jídlo. Sousedé ji chodili strašit, a když byla ve škole, vykrádali dům.

Za 2. světové války neměli hlad a tolik se nebála, jen jednou. Tatínek, Josef Link, byl léčitel a spiritista, předpovídal budoucnost. Dva roky před koncem války měl vizi, že Němci dojdou do Ruska k Volze a tam se vývoj války zvrátí. Tato zpráva neušla gestapu a přijeli si pro něj do Kotelska, kde občas pobýval.

„Přijeli gestepáci na dvůr černým autem a my jsme s maminkou utekly A schovaly jsme se, protože jsme se bály....

Otec mluvil výborně německy a zachoval klid. Předstíral, že je v transu a svou předpověď změnil. Příslušníci gestapa mu uvěřili a odjeli. Po komunistickém puči v roce 1948, Miloslavina matka se strýcem odmítli vstup do Jednotného zemědělského družstva. Začal teror.

„Dali dodávky, všichni měli jiné dodávky a to se nedalo splnit.“

Maminka upadla do hluboké deprese, komunisté ji označili za nebezpečnou.

„Tamhle jsme dělaly dříví a já jsem to kácela s ní. A oni napsali na okres, že kácí zdravé jabloně v květu. To nebyla pravda. A matku odvezli, národní výbor a byla v Praze v ústavu.“

S maminkou se Miloslava Linková ještě několikrát setkala, ale v ústavu zůstala až do své smrti v roce 1954. Malá dívka zůstala sama se strýcem a nařizené dodávky nebyli schopni sami plnit už vůbec. František Císař šel na okresní výbor komunistické strany.

„A vydal se tam na ten okres. A prosil je, aby nám dodávky zmírnili, že já jsem třináctiletá holka a on to taky nezvládá. A oni ho tam tak měli rádi, že ho trochu pospravili a odvezli do Kosmonos a tam za měsíc umřel.“

Po smrti strýce zůstala třináctiletá Miloslava Linková na všechno sama.

„Ty dva kousky dobytka jsem ještě rok a půl živila, když jsem chodila do školy, tak jsem ráno vstala, došla do studánky pro vodu, se dvouma kbelíkama napojila jsem to, naházela jsem seno a šla do školy. Do Rovenska je to hodinu“.

Miloslava nedostala šatenky, ani lístky na jídlo, peníze neměla. Živila se, jak to šlo.

Pěstovala brambory, slepice občas dala vejce a měla také trochu kozího mléka. Místní prodavač ji dával na dluh.

„Tam jsem chodila pro bochník chleba a jedno máslo na týden. Pak když jsem se vdala, tak jsem to musela zaplatit, on to měl napsaný.“

Josef Link za Miloslavou jezdil málo, bylo mu skoro 80 let. Byl začátek prosinec 1950, všude závěje sněhu.

„Tatínek přijel a dostal zápal plic, to jsem chodila do školy do Rovenska, mě bylo čtrnáct. Já jsem odešla do školy a nevěděla jsem, že on už je vedle mě mrtvej. Přišla jsem ze školy, byl mrtvej. Byl pan doktor Brožek v Rovensku, tak jsem tam běžela pěšky. On přišel a nechal mě ho doma a já šla zase druhý den do školy a mrtvej tatínek byl doma.“

I přes nepřízeň osudu se o sebe dokázala Miloslava Linková postarat. Dokončila školu a našla si ve svých patnácti letech práci. Brzy potkala svého budoucího manžela, Josefa Knoba, se kterým má dvě děti, Josefa a Ivu.

Dnes, ve svých osmdesáti devíti letech se těší ze spousty vnoučat a pravnoučat a je plná energie a optimismu.

Nám už zbývá se jen zeptat, co by vzkázala budoucím generacím?

„Jéžiši, ať si vážej všeho, ať si pomáhaj, ať jsou k sobě ohleduplný. Vážte si všeho, každý maličkosti, odpouštějte v životě.“